

KATEHEZA O SV. KARLU ACUTISU

Spoznajmo Carla in njegovo življenjsko pot:

Kdo je Carlo?

Carlo se je rodil 3. maja 1991 in umrl 11. oktobra 2006. Po eni strani je bil običajen najstnik. Rad je imel računalnike, gledal filme in igral video igre, rad je imel živali in je z njimi snemal zabavne videe ...

Po drugi strani je bil v marsičem izjemen. Živel je globoko prijateljstvo z Jezusom in Marijo, kar se je že na zunaj kazalo v tem, da je od prvega svetega obhajila pa vse do svoje smrti vsak dan hodil k maši in obhajilu, tedensko pa k sveti spovedi. Vsak dan je molil tudi rožni venec. Izredno so ga zanimali evharistični čudeži in je o njih naredil tudi spletno stran ter razstavo, ki je danes razširjena po vsem svetu (glej: www.miracolieucaristici.org).

Njegova vera se je razlivala tudi v odnose z drugimi, saj je bil za svojo starost izredno dobrodelen. Vedno je bil pripravljen pomagati vsakomur: sošolcem, brezdomcem, preprostim priseljencem ... Bil pa je tudi zelo nadarjen programer in je pogosto opisovan celo kot računalniški genij. O tem priča podatek, da ob prehodu v gimnazijo že samoiniciativno bral programerske priročnike za študente.

Prva leta

Bl. Carlo Acutis je bil rojen 3. maja 1991 v Londonu. Njegova starša sta bila uspešna italijanska poslovneža. Bila sta sicer katoličana, a le na papirju. Bolj iz tradicije sta ga 18. maja nesla h krstu. Septembra istega leta se je družina vrnila v Italijo, v Milano, kjer je Carlo preživel večino svojega življenja.

V prvih letih je staršem pri Carlovi vzgoji pomagala varuška Beata. Ona je bila prva, pri kateri se je učil pristnega odnosa z Bogom. In njen zgled je naletel na plodna tla. Že pri treh letih in pol je v cerkev uspešno vabil svojo mamo, da sta pozdravila Jezusa. Tudi če so le šli mimo cerkve, je Jezusu »pihnili poljubček«.

Pri štirih letih mu je umrl dedek. Njegova povezanost z duhovnim svetom se je pokazala že takrat. Dedek se mu je prikazal v sanjah in ga prosil, naj moli zanj, saj je v vicah. To je tudi nato redno in zavzeto delal.

V tistem obdobju, leta 1995, je začel hoditi v vrtec. Rad ga je obiskoval, saj je doma pogrešal družbo. Njegova starša namreč kljub trudu nista več mogla imeti otrok. V vrtcu se je lepo pokazala njegova miroljubna in ljubeča narava. Ko je nekoč prišlo do prepira in ga je sovrstnik udaril, se je zadržal in ni odgovoril z nasiljem, čeprav so ga drugi otroci spodbujali, naj ga uradi nazaj.

Vse, kar je bilo povezano z Bogom, ga je že takrat zelo zanimalo. Mami Antonii je začel zastavljati težka teološka vprašanja, na katera ni imela odgovora. Ker mu je vseeno želela odgovoriti, se je začela tudi sama izobraževati in to je bil začetek njenega povratka k veri. Včasih se je po nasvet ali odgovore odpravila tudi k duhovniku v drugo mesto.

Carlova vera pa je rasla. Mama se spominja, da ji je pri šestih letih pripovedoval, da mu je nek notranji glas rekel: »Ne samoljubje, marveč Božja slava!«

Septembra leta 1997 je vstopil v osnovno šolo. Prve tri mesece je hodil na zasebno šolo San Carlo, nato pa ga je mama zaradi bližine doma prepisala na osnovno šolo Tommaseo, ki jo upravljajo redovnice marcelinke. Te se ga spominjajo kot živahnega, a neobičajno spoštljivega in ubogljivega.

Medtem je njegova vera še naprej rasla in imel je vedno večjo željo, da bi Jezusa prejel tudi pri evharistiji. Ob posebnem dovoljenju je tako lahko pristopil k prvemu svetemu obhajilu že pri 7 letih, junija 1998. Tistega dne je sredi ulice srečal živo jagnje, kar je bil sila nenavaden dogodek. Sam je to doživel kot Božje znamenje, saj je jagnje podoba Jezusa. Od tistega dne dalje je sveto mašo obiskoval vsak dan, prav tako je vsak dan prejemal tudi obhajilo. S posebno skrbnostjo je pazil, da je bilo njegovo srce na obhajilo vedno pripravljeno.

Prva poletja na podeželju pri maminih starših

V zgodnjem otroštvu je cela poletja preživel na podeželju pri maminih starših v Centoli blizu Salerno. Tam je užival na plaži, v naravi, v sklepanju novih prijateljstev. Okoliškim prebivalcem se je hitro prikupil in so ga vzeli za svojega. Še posebej so se čudili, da je tudi na počitnicah vsak večer prihajal k sveti maši.

Ker ga stari starši niso mogli ves čas paziti, so za varuško najeli poljsko študentko z imenom Karla. Z njo sta spletla tesen odnos, težko pa je reči, kdo je bil vzgojitelj in kdo vzgajanec. Takole je Karla kasneje zapisala o Carlu:

»Ko sem ga prvič zagledala, se mi je zdel neverjetno podoben angelčkom, ki sem jih videla na sliki v neki italijanski galeriji. Iz oči mu je žarela nekakšna notranja svetloba. Nedvomno je bilo v Carlovi duhovnosti nekaj 'svetniškega'. Otroka, ki vsak dan hodi k maši in moli rožni venec, kot je to počel on, pač ne srečaš pogosto! Ko je imel približno pet let, smo skupaj z njegovo mamo odšli na romanje v Pompeje, ker se je želel v tamkajšnji cerkvi posvetiti Rožnovenski Materi Božji. Tam sem spoznala, kako globoko pobožnost je Carlo gojil do nje. Nato smo pred čudežno Marijino podobo skupaj molili rožni venec.«

Sošolci in prijatelji

Že vrtčevski, še bolj pa osnovnošolski in gimnazijski sošolci ter učitelji se še danes spominjajo Carlovega širokega nasmeha, prešernega veselja, dobrote in nesebične razpoložljivosti. Izstopal je po velikodušnosti in zaščitništvu do slabotnih. Vedno je bil pripravljen pomagati sošolcem – tako pri nalogah in učenju kot pri osebnih stiskah. Več kot enkrat se je zgodilo, da je stal ob strani sošolcu, ki je preživljal ločitev staršev, ga tolažil, povabil k sebi domov ...

Njegova darežljivost pa je še posebej prišla na plano za božič. Takrat je pogosto porabil vse svoje prihranke za darilca za učitelje, prijatelje in starše. V razredu pa je bil malce razrednega klovna. Velikokrat je imel kakšno smešno pripombo, vse prevečkrat je med poukom tudi klepetal. Da bi zabaval svoje prijatelje, pa je na računalnik risal male 3D risanke ali stripe.

Hišniki in brezdomci

Za mladostnika manj značilna je bila posebnost, da se je na poti iz šole domov večkrat ustavil in pogovarjal z vratarji ali oskrbniki stavb, večinoma priseljenci. Za vsakogar je našel prijazno besedo. Ni se oziral na raso, jezik, vero. Preprosti hišniki so bili presenečeni, da se je fant iz tako ugledne in premožne družine želel pogovarjati z njimi, toda za Carla je bilo to povsem naravno.

Na sprehodih s psom je redno hodil tudi mimo mnogih brezdomcev. V duhu Frančiška Asiškega, ki mu je bil zelo blizu, se jim je trudil pomagati po svojih močeh: prinašal jim je sendviče, dele svoje žepnine, večerje, nekoč je enemu od njih kupil spalno vrečo ... Pa še veliko več od tega. Takole pričuje eden od milanskih brezdomcev:

»Tudi jaz sem mladega Carla Acutisa spoznal, ko sem prosil miloščino pred cerkvijo Santa Maria Segreta. Videl sem ga vsak dan, ko je prihajal k maši ob šestih ali sedmih. Pogosto mi je dal denar od svoje žepnine in se z menoj pogovoril, da bi me potolažil. Nikoli ne bom pozabil njegove ljubeznivosti, velikodušnosti, dobrote in trdne vere. Moja prijateljica Giuseppina je zaradi močne depresije začela zavračati hrano in pijačo. Ko je nekega dne na klopi pred cerkvijo začela krvaveti, bi verjetno umrla, če ne bi mimo prišel Carlo in ji pomagal. Nikomur razen mene, Carla in njegove mame ni bilo več mar zanjo. Carlo in mama sta jo nekako spravila v bolnišnico, kjer so jo zdravili 40 dni. Edini, ki se je v tej četrti kdaj menil zame, je bil Carlo. ... Nikoli ga ne bom pozabil.«

Ljubezen do živali in okolja

Carlo je imel živali izredno rad. Imel je tudi več ljubljencev, ki so mu delali družbo: dve mački, štiri pse in nekaj zlatih ribic. Vsi so mu bili zelo pri srcu.

Za trpljenje živali je bil izredno občutljiv. O tem priča dogodek, ki se je zgodil pri njegovih 11 letih. Na plaži je bil med vrstniki priča temu, da je nek fant brezbrizno in brez razloga s kamnom ubil martinčka.

To ga je izredno užalostilo in sploh se ni mogel potolažiti. Pomiril se je šele, ko mu je mama zagotovila, da se kuščar že veseli pri Jezusu.

Drugih zanj značilnih dogodkov se spominjajo čistilci bazena, ki jim je kot najstnik večkrat pomagal v Assisiju: pogosto je reševal žuželke, ki so po nesreči padle v vodo.

Tudi pri odnosu do okolja ni bil brezbrizen, temveč se je vedno trudil narediti svoj košček sveta lepši. Tako je šel na morju pogosto z masko »na lov« na smeti z morskega dna. Povsem običajno zanj je bilo tudi, da je na sprehodih s psi s tal v parku pobiral smeti, če jih je opazil.

Carlovi hobiji

V višjih razredih osnovne šole ni bil med najboljšimi učenci, se pa je odlikoval pri nekaterih predmetih. Imel je sposobnost za hitro in samostojno učenje. Mamo je npr. presenetil, ko se je sam naučil igrati saksofon. Zelo rad je tudi kuhal, igral videoigre in po televiziji gledal kvize in akcijske filme ter detektivke. Njegova strast in veselje pa so bili računalniki, še posebej programiranje, postavljanje spletnih strani in montiranje videov.

Sam se je naučil zahtevnih strokovnih računalniških programov, s katerimi je nato pomagal sošolcem pri učenju in postavljaj spletne strani v župniji in gimnaziji. Ko je bil še v osnovni šoli in mu strokovne knjige na temo programiranja, ki jih je imel, niso bile več v izziv, sta jih z mamo kupovala v knjigarni univerze.

V posebno zabavo mu je bilo snemanje in montiranje smešnih filmčkov, v katerih so nastopale njegove živali. Njihove prigode je pospremil z zabavnimi komentarji in izmišljenimi dogodivščinami.

Zabaven pripetljaj, ki ga je na smrt nasmejal, pa je znan z romanja v Lurd, kamor se je odpravil z mamo in babico. S seboj so vzeli tudi takrat 3-mesečnega psičko Briciolo (slov. Drobtinica). Ker je niso mogli pustiti same v hotelski sobi, so jo nosili s seboj. Ob obisku nekega muzeja v Madridu, kamor živali niso imele vstopa, se je babica odločila, da jo bo pretihotapila v svoji torbi. Vodič se je čudil občasnemu zamolklemu laježu, ki je prihajalo do nekod. Da bi ga prikrla, je babica neprestano pokašljevala. Carlo je vse to posnel s svojo kamero in se neizmerno zabaval.

Zmernost

Carlo je imel močan čut ali potrebo po tem, da ne bi zapravljaj svojega časa. Ko je npr. ugotovil, da ga igranje Playstationa vleče vase in mu vzame preveč časa, si ga je omejil na največ eno uro na teden.

Postavil si je tudi omejitve pri hrani, saj je opazil, da se prenajeda. Uspel je doseči večjo zmernost, čeprav ni bilo lahko.

Podobno je bilo s stresanjem vicev in klepetanjem v šoli. Zelo se je trudil, da bi to počel ob pravih trenutkih. Po pričevanju njegove mame je bilo to zanj še večji izziv kot zmernost pri hrani.

Zmernost je kazal tudi s svojim oblačenjem. Čeprav bi lahko nosil najprestižnejše znamke oblačil, in so ga k temu spodbujali njegovi vrstniki, tega ni želel. Nosil je običajna oblačila, po katerih ni bi nikoli sklepali, da prihaja iz premožne družine. To je poleg skromnosti delal tudi iz prepričanja, da modo narekuje želja po dobičku in potrošništvo.

Njegovo razmišljanje zelo dobro povzema misel:

Odnos do spolnosti in deklet

Tako kot je Carlo skrbel za svojo rast in se varoval greha na drugih področjih, je delal tudi na področju spolnosti, ki se je v njem prebujala tako kot pri vsakem drugem mladostniku. Živel je v skladu s prepričanjem, da je telo svetišče Svetega Duha, in se zato trudil za čistost. Prišel je do spoznanja, da pornografija in zgodnja spolnosti služita le temu, da druge obravnavamo kot predmete uživanja. Zato se je varoval filmov, ki so prikazovali pornografske prizore. Če je do tega prišlo, pa je imel dovolj močno voljo, da si je oči pokril z dlanmi. Tudi ogled njegove zgodovine iskanja na spletu, ki so ga opravili strokovnjaki po njegovi smrti (za namen procesa razglasitve za svetnika), ni razkril nič nespodobnega, kar je pri najstnikih tako pogosto.

Katoliški nauk o spolnosti, splavu in podobnih temah, ki je bil hkrati njegovo trdno prepričanje, je bil v šoli in drugje tudi vedno pripravljen zagovarjati.

Zelo se je trudil tudi za čist, nesebičen odnos do deklet. Čeprav je že imel kakšno »oboževalko«, ni tega nikoli izkoristil, temveč je do deklet ohranjal prijateljski odnos. Tako priča tudi dogodek, da ga je dekle, ki se je še zlasti navezalo nanj in je bilo hkrati v čustveni stiski, nekega dne prosilo za »poljubček«. Poljub ji je dal – a le na lice.

Carlova duhovnost

Carlo je o svojem odnosu do Jezusa nekoč pripovedoval svojemu spovedniku: *»K Njemu se lahko kadar koli zatečem s svojimi težavami in mu v tišini zastavljam vprašanja o stvareh, ki jih ne razumem. In potem v sebi zaslišim njegov odgovor – morda evangeljski odlomek –, ki me navda z gotovostjo in tolažbo.«*

Lahko rečemo, da so središče njegovega odnosa z Bogom predstavljali trije oprijemljivi elementi: vsakodnevni obisk svete maše in prejem obhajila, vsakodnevna molitev rožnega venca in tedenska spoved.

a) Evharistija

Obhajanje evharistije je bilo središče njegove duhovnosti. K sveti maši in obhajilu je od prvega svetega obhajila pa vse do svoje smrti hodil prav vsak dan. Zato ne preseneča ena njegovih najbolj znanih misli: *»Evharistija je moja avtocesta v nebesa.«* Z njo je na sodoben način izrazil čutenje, ki nam je Slovincem znano iz besed bl. Alojzija Grozdeta: *»Evharistija – sonce mojega življenja.«*

In kako je Carlo obhajal sveto mašo?

Navadno si je pred mašo ali po njej vzel nekaj minut za tiho češčenje Najsvetejšega. Med posvetitvijo kruha in vina je še posebej prosil Jezusa, da usliši prošnje, ki jih je tisti dan nosil v srcu. Po končani posvetitvi pa je navadno izrekel molitev: *»Po Presvetem Jezusovem Srcu in Brezmadežnem Marijinem Srcu ti darujem vse svoje prošnje in te prosim, da jih uslišiš.«* Po obhajilu pa je Jezusu običajno dejal: *»Jezus, kar razkomi se! Počuti se kot doma!«*

»Več evharistije, kot prejmemo, bolj postajamo kakor Jezus in tako imamo na tej zemlji predokus nebes.«

Dve pričevanji na zanimiv način ponazarjata njegovo predanost evharistiji. Njegova mama Antonia pripoveduje, da so zaradi njene službe kot družina veliko potovali. Ker je Carlo vztrajal pri vsakodnevni udeležbi svete maše, je zato morala pri načrtovanju potovanj nujno izbirati hotele blizu cerkva.

Prav tako se Carlova vera v resnično navzočnost Jezusa v evharistiji lepo pokaže v dogodku, ko ga je nek duhovnik povabil na romanje v Sveto deželo. Zavrnil ga je z besedami: *»Da bi se srečal z Jezusom, mi ni treba hoditi v Jeruzalem.«* Raje je ostal v Milanu, kjer je dovolj cerkva s tabernaklji, v katerih se lahko kadarkoli sreča z istim Jezusom, ki je pred 2000 leti hodil po Jeruzalemu ...

b) Rožni venec

Do Marije je Carlo gojil prisrčen odnos. Nekoč jo je imenoval za *»edino žensko v mojem življenju«*, rožni venec, za katerega si je vzel čas vsak dan, pa *»najbolj galantno srečanje v dnevu«*.

Mariji je že od malega izkazoval svojo predanost tudi na konkreten način. S svojo žepnino je večkrat kupil vrtnico ali pa nabral šopek v bližnjem parku ter ga položil pred Marijin kip.

Zelo so se ga dotaknila sporočila Marije v prikazovanjih v Lurdu in Fatimi. V oba kraja je tudi poromal s svojo mamo in babico. Fatimska sporočila, v katerih je Marija večkrat opozarjala na nevarnost pekla in pomembnost molitve rožnega venca, si je vzel k srcu. Zelo si je prizadeval, da bi živel v posvečujoči milosti, ne v grehu. Posledično pa je začel vedno bolj pogosto hoditi k sveti spovedi.

»Če bi se ljudje zavedali, kako pogubno je kršenje Božjih zapovedi, bi se veliko bolj pazili resnih grehov in opozarjali tudi brate in sestre, ki ne živijo po krstu, ki so ga prejeli.«

c) Spoved

Poleg duhovnega, zakramentalnega očiščenja je spoved za Carla predstavljala orodje neprestane osebne rasti, o čemer pričujejo njegovi spovedniki.

Svoje doživljanje spovedi je nekoč opisal z besedami: *»Tako kot mora toplozračni balon odvreči balast, da se lahko dvigne, mora tudi duša odvreči težo malih grehov. Smrtni greh pa vrže dušo na tla. Spoved je kot plamen, ki balon znova dvigne v nebo. K njej moramo hoditi pogosto, ker je duša zelo zapletena.«*

Evharistični čudeži

Posebno poglavje njegove duhovnosti, v katerem se je ta izlivala navzven in evangelizirala, predstavljajo evharistični čudeži. To so dogodki, ko sta se posvečena hostija ali vino tudi fizično spremenila v Kristusovo (srčno) mišico oz. kri. Ti čudeži so Carla zelo nagovarjali, saj se dogajajo še danes in jih ne more ovreči tudi najsodobnejša znanost. O njih je rad pripovedoval svojim prijateljem, znancem in sorodnikom. Storil pa je še korak dlje.

Pri enajstih letih je starše prosil, da so z njim začeli obiskovati čim več krajev, kjer so se zgodili evharistični čudeži, ki jih je priznala tudi Cerkev. Uspelo mu je obiskati 136 krajev evharističnih čudežev, ki jih je zbral v virtualnem muzeju. Poleg zagona spletne strani je pomagal ustvariti tudi razstavo, ki je do danes prepotovala svet in navdihnila mnoge. Ta svoj projekt je izdeloval dve leti in pol ter živi še danes: www.miracolieucaistici.org.

»Evharistija je moja avtocesta v nebesa.«

Ljubezen do Assisija

Ko govorimo o Carlovi duhovnosti, velja omeniti dva svetnika, ki sta ga navdihovala. Po ljubezni do evharistije mu je bila blizu bl. Aleksandrina Maria da Costa, ki je prikovana na postelji vrsto let živela izključno od svetega obhajila.

Še bolj pa ga je zaradi svoje dobrotljivosti in ljubezni do narave nagovarjal sv. Frančišek Asiški. Ker so imeli starši hišo v bližini Assisija, je tam na lastno željo preživel večino počitnic svojega najstništva, čeprav bi si lahko privoščil vse vrste prestižnih letovišč. Ko so ga prijatelji spraševali, zakaj hodi tja, je odgovarjal preprosto: *»Tam se počutim dobro.«* Ta njegova ljubezen je bila tudi glavni razlog, da so njegove posmrtno ostanke iz družinske grobnice prestavili v Assisi. Danes jih lahko najdemo v asiški baziliki.

V Assisiju se je napajal ob Frančiškovem duhu, rad se je sprehajal po naravi, se hodil kopat na bazen. Prijateljev mu tudi tam ni manjkalo. Med drugimi se je spoprijateljil z reševalci na kopališču in jim večkrat pomagal pri čiščenju bazena.

Vera, ki spreminja srca

Kar lahko opazimo pri Carlovi duhovnosti, je, da jo je živel svobodno, preprosto, globoko in brez običajnih človeških zadržkov ali samocenzure. Zanj gotovo ne velja, da bi vero živel le v »tihoti svojega srca« ali da bi jo skrival pred drugimi. Nasprotno: z vsakim, ki je to želel, je z veseljem delil to, kar je gorelo v njegovem srcu. Ne vsiljivo ali prisiljeno, temveč spontano in navdušeno. V kombinaciji z njegovim nalezljivim veseljem, neusahljivo razpoložljivostjo ter odprtostjo za sočloveka ni mogoče, da njegov zgled ne bi imel učinka na ljudi okrog njega.

Prva, ki ju moramo na tem mestu omeniti, sta njegova starša. Navadno so starši tisti, ki vero prenesejo na svoje otroke, v primeru Acutisovih pa je bilo ravno nasprotno. Starša sta sicer bila katoličana, a svoje vere nista živela. Carlo pa je že od prvih let kazal navdušenje in povezanost z Bogom. Od vabil, naj gresta z njim v cerkev pozdraviti Jezusa in že zgodnjih teoloških vprašanj, na katere nista imela odgovorov, do kasnejšega živega zgleda vsakdanjega obhajila in odnosa z Bogom – vse to je tudi starša približala Bogu in danes živita bolj polno krščansko življenje.

»Samo kdor spolnjuje Božjo voljo, je resnično svoboden.«

Drugi zelo viden primer je družinski hišni pomočnik, Indijec Rajesh. S Carlom sta bila zelo povezana, saj je bil dolga leta vsakdanji del življenja družine. Čeprav je bil Carlo otrok, so ga njegove besede in zgled prepričali v resničnost katoliške vere. Takole pripoveduje:

»Kot hindujca in pripadnika brahmanske duhovniške kaste me je Carlo pogosto 'katehiziral' o katoliški veri, kar se mi je zaradi njegove globoke pobožnosti in vere zdelo povsem normalno. Zagotavljal mi je, da bom veliko srečnejši, ko bom osebno spoznal Jezusa. Pri tem je uporabljal tudi Sveto pismo, Katekizem in zgodbe o svetnikih. ... Postopoma sem začel sprejemati njegove razlage in nasvete, dokler se nisem odločil zaprositi za krst. Carlo je bil zame učitelj pristnega krščanskega življenja in zgled izjemne moralnosti. Krst sem sprejel tudi zato, ker me je Carlo 'okužil' s svojo globoko vero, krščansko ljubeznijo in nepokvarjenostjo. ... Carlov vzvišeni zgled duhovnosti in svetosti je v meni prebudil notranje hrepenenje po krstu in svetem obhajilu.«

Podobno je svojo vero ob Carlu poglobila učiteljica, ki so jo starši najeli, da mu je pomagala pri domačih nalogah. Kaj kmalu je z njim začela vsak dan hoditi k maši.

Na bolj duhoven način pa je pomagal k spreobrnitvi mame svojega prijatelja, za katero je izvedel, da že trideset let ni prejela zakramentov. Odpravil se je na romanje v Pompeje in tam goreče molil za njeno spreobrnjenje. Ni trajalo dolgo, ko je šla ponovno k spovedi in obhajilu in spet začela živeti krščansko.

To prav gotovo niso edini primeri Carlovega duhovnega vpliva na njegovo okolico. Bilo jih je še veliko več. A vse to ni nič proti gibanju, ki ga je sprožil šele po svoji smrti ...

»Naš cilj mora biti večno, ne minljivo. Večnost je naša domovina. Od vedno smo pričakovani v nebesih.«

Zadnji meseci

Leta 2005 Carlo konča osnovno šolo in septembra vstopi v klasično gimnazijo Leona XIII., ki so jo vodili jezuiti. To mu je odprlo nova obzorja. Poleg novih znanj in novih prijateljev je odkril poslanstvo organiziranega prostovoljstva. Hitro se je vključil v skupino zavodskih prostovoljcev. Kako ga je to prevzelo, priča podatek, da je po prvem letniku, poleti 2006, že izdeloval novo spletno stran prostovoljcev Zavoda Leona XIII. in hkrati pripravljal svoj prispevek za natečaj za promocijo prostovoljstva z video oglasom.

Kot pretekla leta je tudi to poletje preživel v Assisiju. Da bi lahko bolj pomagal tistim, za katere je vedel, da pomoč potrebujejo, je od staršev dobil dovoljenje, da je na bazenu delal kot natakar. Če je komu kaj daroval, je namreč hotel dati od svojega.

Bolezen

Septembra 2006 se Carlo kot tisoči drugih dijakov in šolarjev vrne v šolske klopi. To je zadnji mesec življenja, ki ga preživi kot običajen najstnik, ne zavedajoč se, kako kmalu ga čaka kalvarija.

V prvih dneh oktobra razvije simptome, ob katerih zdravniki najprej pomislijo na gripo. A nekaj ne gre skupaj. Druga diagnoza: mumps. Stanje pa se slabša. Čez štiri dni se prebudi v lastni krvi in urinu. Zdravniki sumijo na hudo urinalno okužbo, a rezultat testa je negativen. V tem trenutku starše že močno začinja skrbeti, a imajo seveda še vedno trdno upanje, da se bo stanje popravilo.

Edini, ki s svojim pretanjenim čutom za dogajanje v sebi začne slutiti, kaj se bo zgodilo, je Carlo. V svojih zadnjih dneh doma staršema navrže besede, ki jim takrat še nista pripisala veliko teže: »Vse, kar bom moral pretrpeti, darujem Gospodu za papeža in Cerkev. Tako mi ne bo treba oditi v vice, ampak bom šel naravnost v nebesa.«

Še nekaj dni čakanja, a Carlovo stanje se še naprej slabša, zato ga zdravniki hospitalizirajo. V bolnišnici končno odkrijejo pravo diagnozo, kar pa žal ne prinese olajšanja. Carlo ima namreč najagresivnejšo levkemijo tipa M3, ki velja za praktično neozdravljivo.

»Edina stvar, za katero moramo prositi Boga v molitvi, je želja, da bi bili sveti.«

Priprava na odhod

Kaj doživljata mama in oče ob takšni diagnozi svojega otroka? Ob vsem strahu in bolečini gotovo tudi upanje do zadnjega, da bo bolezen premagana. A Bog ju po tistem pripravlja na sinov odhod, ki je bil več kot očitno sad njegove Previdnosti. Mami se tako v teh dneh v sanjah prikaže sv. Frančišek Asiški in ji napove, da bo njen sin kmalu umrl, ampak »bo v Cerkvi zelo visoko«.

Za Carla pa se zdi, da na tej točki svojo selitev v večnost že sprejme in jo doživlja kot nekaj gotovega. Da bi jo potolažil, mami med drugim nameni besede: *»Mama, rad bi zapustil to bolnišnico, ampak vem, da je ne bom zapustil živ. Ampak ti bom poslal znamenje, da sem pri Bogu.«*

Več kot očitno v teh dneh tudi ogromno razmišlja o svoji prehojeni poti, o kateri pa nima večjih obžalovanj. Ohranjene so namreč njegove besede: *»Umiram mirno, ker v vsem svojem življenju nisem zapravljal niti minute za stvari, ki Bogu niso všeč.«*

Carlova bolezen je napredovala izredno hitro, kar pa ne pomeni, da mu je prihranila trpljenje. Bolečine zadnjega tedna so nepopisne, a Carlo v tej zadnji preizkušnji pokaže, da njegova vera ne stoji le v trenutkih, ko mu je lepo. Zdravstveno osebje, ki ga spremlja v zadnjih dneh, ga opisuje kot najbolj potrpežljivega pacienta, ki so ga kdaj srečali. Na vprašanje, ali ga hudo boli, navadno odgovori: *»So ljudje, ki trpijo veliko bolj od mene.«*

V nebesa

11. oktobra 2006 je ob nabreklih rokah in nogah v strašnih bolečinah. Na zdravnikovo vprašanje o počutju odgovori: *»Dobro, kot vedno ...«* Pol ure zatem pade v komo, iz katere se ne zbudi več.

Zdravniki uspešno opravijo posebno čiščenje krvi, vendar Carlo kmalu doživi še možgansko kap. V glavi mu počí žilica, njegove možgane preplavi kri, kar povzroči možgansko smrt. A ker mu srce še bije, ga pustijo priključenega na umetnih pljučih. V tem stanju njegovo telo vztraja do naslednjega jutra, 12. oktobra. Ob 6.45 zjutraj je zato zapisan tudi uradni čas njegove smrti.

Carlo živi!

Čez dva dni sledi Carlov pogreb. Njegovo telo položijo v družinsko grobnico v Milanu. Na presenečenje mnogih njegovih sorodnikov in prijateljev je cerkev polna brezdomcev, preprostih hišnikov in

vratarjev, ljudi vseh ver in poklicev, ki se jih je Carlo tako ali drugače dotaknil s svojo dobroto in prijaznostjo. Vzdušje v cerkvi preveva nekaj posebnega. Žalost nad izgubo premaguje gotova slutnja večnosti ter veselo prepričanje, da je Carlo že v nebesih.

To prepričanje se nato s časom le povečuje. Mnogi ljudje, ki Carla niso niti poznali, pripovedujejo o srečanju z njim na takšen ali drugačen duhoven način. Že naslednje leto zato Carlovo telo izkopljejo in ga pokopljejo v Assisiju, ki mu je bil tako pri srcu. Pomemben razlog za to je bilo, da je mami nekoč v pogovoru omenil, da če kje, bi bil pokopan tam. Hkrati pa je na ta način njegovo telo bolj na razpolago romarjem in tistim, ki jih je nagovorila njegova karizma. Število teh pa raste iz dneva v dan. Za to si prizadeva tudi Zveza prijateljev Carla Acutisa, ki se trudi živeti njegovo duhovnost in skrbeti za pospeševanje njegove duhovne dediščine.

»Ne jaz, ampak Bog.«

Blaženi

Leta 2012 je milanska škofija začela postopek za Carlovo razglasitev za svetnika. Poleg tega, da so natančno preverili vse vidike njegovega življenja, je za to potreben tudi dokazan čudež, ki se je zgodil na njegovo priprošnjo. Teh je bilo sicer že več.

Že na Carlovem pogrebu je bila ena od udeleženk čudežno ozdravljena dolgoletne bolezni. Zelo zanimiva pa je tudi zgodba njegove družine. Kot zapisano, Carlova starša kljub prizadevanjem nista mogla več imeti otrok. V ta namen sta tudi veliko molila. Nekaj let po njegovi smrti pa je imela mama Antonia ponovno sanje, v katerih ji je spregovoril Carlo. Obljubil ji je, da bo še imela otroke. In res: leta 2010, pri svojih 43 letih, je rodila dvojčka, Carlovega bratca in sestrico!

Kljub vsemu takšni dogodki niso dovolj za stroge kriterije definicije čudeža, ko gre za postopek kanonizacije (razglasitve za svetnika). Potreben je natančno dokumentiran čudež, ki ga znanstveno nikakor ne more razložiti več komisij neodvisnih strokovnjakov. A tudi to se je zgodilo leta 2013 v Braziliji.

Štiriletni Mattheus je trpel za redko prirojeno napako trebušne slinavke, zaradi katere je izbruhal vsako hrano, ki jo je zaužil. Njegovo življenje je viselo na nitki. Družina je molila devetdnevnicu h Carlu Acutisu. 12. oktobra 2013 so ga nesli tudi k blagoslovu s Carlovo relikvijo, ki jo je od njegove mame pridobil bližnji duhovnik. Od trenutka blagoslova je bil popolnoma ozdravljen in je že isti večer lahko pojedel normalen obrok hrane. Tega zdravniki nikakor niso mogli razložiti s pomočjo znanosti. Zaradi natančnosti postopka potrjevanja čudeža je do uradne potrditve prišlo leta 2019. S tem so bili izpolnjeni vsi pogoji za Carlovo razglasitev za blaženega.

Ob tej potrditvi so Carlovo telo ponovno izkopali in mu v asiški baziliki pripravili posebno mesto. Sledilo je novo presenečenje: njegovi organi so bili še vedno skorajda popolnoma ohranjeni oz. niso trohneli.

Končno je nastopil tudi 10. oktober 2020, ko je bil Carlo v Assisiju slovesno razglašen za blaženega. Sedaj je njegov uradni naziv »blaženi«, kar je predstopnja svetništva. Za to zadnjo razglasitev pa je potreben še vsaj en čudež.

Svetnik!

Med mnogimi romarji, ki so molili na njegovem grobu 8. julija 2022, je bila tudi Liliana iz Kostarike. Tam je pustila pismo z opisom svoje prošnje: šest dni pred tem, 2. julija, je njena hči Valeria v Firencah, kjer je študirala, padla s kolesa in utrpela hude poškodbe glave. Zdravniki so morali opraviti kraniotomijo in odstraniti desno zatilnico, da bi zmanjšali pritisk na možgane, vendar pa so rekli, da skoraj ni možnosti, da bi preživela.

Lilianina tajnica je takoj po nesreči začela moliti k blaženemu Karlu Acutisu, Liliana pa je 8. julija poromala na njegov grob v Assisi. Istega dne so jo iz bolnišnice obvestili, da je Valeria začela samostojno dihati. Naslednji dan se je začela premikati, delno se ji je povrnil govor. 18. julija je računalniška tomografija pokazala, da je krvavitev izginila, 11. avgusta pa so dekle premestili na oddelek za rehabilitacijo. Po enem tednu je bilo jasno, da bo kmalu popolnoma okrevala in 2. septembra sta Valeria in Liliana poromali v Assisi, da bi se zahvalili za uslišanje.

To je drugi čudež, ki je bil potreben za priznanje svetništva, ki ga bo je razglasil 7. septembra 2025 v Vatikanu papež Leon XIV.

»Šele danes spoznavamo, kakšen Božji dar je bil ...«

Naj zaključimo z besedami nekoga, ki je dobro poznal vse kotičke Carlove duše, njegovega spovednika Gianfranca Pome:

»Šele danes spoznavamo, kakšen Božji dar in blagoslov je bila Carlova navzočnost, ki jo še vedno čutimo! V tem bistrem in krepostnem fantu nam je pokazal, da je mogoče združiti evangelij in veselje, resnost in smisel za humor, preudarnost in prijaznost. Carlo, ki se svojih neobičajnih kreposti ni zavedal, se je počutil domačega tako pred Bogom kot pred ljudmi, naj si bo v družini, v šoli, na oratoriju ali med prijatelji. Bil je prijazen do vseh, ne da bi želel komu ugajati; bil je blag, vendar trden v svojih prepričanjih. ... V pogovoru je bil sproščeno spontan, znal je prisluhniti drugim in pri tem vedno pazil, da ne bi koga obsojal ali opravljal. Nikoli ni iskal prvih mest ali hlinil svetosti. Ni stremel za

neko namišljeno ali odtujeno svetniško popolnostjo, temveč za razgibanim, dejavnim življenjem. Bil je neposreden in poln življenjske radovednosti.«

Sveti Carlo Acutis – prosi za nas!

NEKAJ CARLOVIH CITATOV:

- »Evharistija je moja avtocesta v nebesa.«
- »Vsi ljudje so rojeni kot izvirniki, a mnogi umrejo kot fotokopije.«
- »Naš cilj mora biti Neskončnost, ne končnost. Večnost je naša domovina. Od vedno smo pričakovani v nebesih.«
- »Moj življenjski program je biti vedno blizu Jezusu.«
- »Ne jaz, ampak Bog.«
- »Zazrtost vase prinaša žalost, zazrtost v Boga pa osrečuje.«
- »Edina stvar, za katero moramo prositi Boga v molitvi, je želja, da bi bili sveti.«
- »Svetost ni v dodajanju, temveč odvzemanju: manj prostora zame in več za Boga.«
- »Vsakdanje obhajilo je najodličnejši način posvečevanja in najboljša obramba duše, zlasti v nevarnih situacijah, ki ogrožajo njeno večno odrešenje.«
- »Bog je za vsakega od nas napisal edinstveno in neponovljivo zgodovino, nam pa pustil svobodo, da sami napišemo njen konec.«
- »Tako kot mora toplozračni balon odvreči balast, da se lahko dvigne, mora tudi duša odvreči težo malih grehov. Smrtni greh pa vrže dušo na tla. Spoved je kot plamen, ki balon znova dvigne v nebo. K njej moramo hoditi pogosto, ker je duša zelo zapletena.«
- »Tudi najmanjše napake nas priklenejo k tlom, da ne moremo poleteti, tako kot preveže nit balonček, ki ga držimo v roki.«
- »Če bi se ljudje zavedali, kako pogubno je kršenje Božjih zapovedi, bi se veliko bolj pazili resnih grehov in opozarjali tudi brate in sestre, ki ne živijo po krstu, ki so ga prejeli.«
- »Več evharistije, kot prejmemo, bolj postajamo kakor Jezus in tako imamo na tej zemlji predokus nebes.«

- »Ves čas prosi svojega angela varuha za pomoč. Tvoj angel varuh mora postati tvoj najboljši prijatelj.«
- »Umiram mirno, ker v vsem svojem življenju nisem zapravil niti minute za stvari, ki Bogu niso všeč.«
- »Zakaj ljudje tako skrbijo za lepoto svojega telesa, ne pa tudi za lepoto svoje duše?«
- »Jezus, kar razkomoti se! Počuti se kot doma!« (njegova redna molitev po obhajilu)
- »Ne zavrnilo Jezusa, ki nas vabi, naj se z njim združimo.«
- »Spoved je kot plamen, ki balon znova dvigne v nebo.«
- »Kdor zaničuje Cerkev, pljuva v lastno skledo.«
- »Marija je edina ženska v mojem življenju.«
- Molitev rožnega venca – »najbolj galantno srečanje v dnevu.«
- »Ne samoljubje, marveč Božja slava!«
- »Vsi si utvarjamo, da smo ponižni, ko pa nam nekdo reče nekaj, kar ni po našem okusu, smo takoj užaljeni.«
- »Samo kdor spolnjuje Božjo voljo, je resnično svoboden.«
- »Kaj pomaga človeku, če zmaga v tisočih bitkah, ni pa sposoben premagati svojim pokvarjenih želja? Nič ti ne pomaga. Resnična bitka je tista s samim sabo.«
- »Življenje na tem svetu nam je dano zato, da bi rasli v dejavni ljubezni.«
- »Če bi ljudje vedeli, kaj je večnost, bi naredili vse, da spremenijo svoje življenje.«

Pripravil: Tilen Mlakar,

vir: oratorij.net

dodatek o svetništvu in kanonizaciji: Neža Novak

Viri:

- **Gori, N. 2019. Računalniški genij v nebesih.** Ljubljana, Družina.
- [Intervju s Carlovo mamo Antonio Salzano](#)

- [Kratek dokumentarni film o Carlu](#)
- [carloacutis.com](#)
- [Poročilo o čudežu na Carlovo priprošnjo](#)

1. SKUPINA: 1.–3. razred

Cilj: Otroci spoznajo Carla kot fanta, ki je ljubil Jezusa in je bil vesel, prijazen in ustvarjalen.

Namen: Otroci spoznajo, da je Carlo Acutis živel kot vesel deček, ki je imel Jezusa za najboljšega prijatelja. Povabljeni so, da tudi sami odkrivajo, kako jih dobra dela in evharistija vodijo bližje Jezusu.

Svetopisemski odlomek

Jn 6,35 — *"Jaz sem kruh življenja."*

Zgodba – obnovi jo lahko katehist in doda poudarke, ki se mu zdijo pomembni in primerni za starostno skupino. Predlog:

Povedano v preprostem jeziku:

- Carlo se je rodil v Italiji leta 1991.
- Bil je navaden deček: rad je igral nogomet, imel je psa in rad je programiral računalnik.
- Vsak dan je šel k sveti maši, ker je rekel: *"Evharistija je moja avtocesta v nebesa."*
- Pomagal je revnim in se je trudil, da nikogar ni izključeval.
- Umril je mlad, pri 15 letih, a je že v življenju postal Božji prijatelj.

Pogovor

- Kdo je tvoj najboljši prijatelj?
- Kako bi bilo, če bi bil Jezus tvoj najboljši prijatelj?
- Kaj pomeni "imeti avtocesto v nebesa"?

Dejavnost

- **Ustvarjanje "avtoceste v nebesa":** otroci iz barvnega papirja naredijo cesto, na vsak kamenček ali ploščico napišejo eno dobro delo, ki jih približa Jezusu.
- **Pobarvanka Carla Acutisa** (slika Carla z računalnikom in monštranco).

2. SKUPINA: 4.–6. razred

Cilj: Otroci razumejo, da svetost ni nekaj dolgotrajnega ali oddaljenega, ampak da jo lahko živijo v šoli, doma in med prijatelji.

Namen: Otroci razumejo, da je svetost mogoča tudi v današnjem času. Carlo jim je zgled, kako lahko vsak uporabi svoje talente in darove (šport, umetnost, računalnik, prijateljstvo) za dobro. Povabljeni so, da živijo kot »izvirniki« in ne kot kopije.

Svetopisemski odlomek

1 Tim 4,12 — *"Naj te nihče ne zaničuje, ker si mlad, ampak bodi zgled vernim..."*

Zgodba – obnovi jo lahko katehist in doda poudarke, ki se mu zdijo pomembni in primerni za starostno skupino. Predlog:

Razširjena različica:

- Carlo se je naučil, kako pomembna je molitev in evharistija.
- Znal je uporabljati računalnik in je naredil spletno stran o evharističnih čudežih po svetu.
- Ni se pustil ujeti modnim trendom, ki bi ga odpeljali stran od Boga.
- Rad je rekel: *"Vsi se rodimo kot izvirniki, a mnogi umrejo kot kopije."*

Pogovor

- Kaj misliš, da pomeni "živeti kot izvirnik"?
- Kako lahko s svojimi darovi (šport, risanje, računalnik...) naredim nekaj dobrega za druge in za Boga?

Dejavnost

- **Ustvari mini-razstavo:** učenci v skupinah izdelajo plakat ali digitalno predstavitev enega evharističnega čudeža (lahko z uporabo pripravljene gradiva).
- **Izvirnik in kopija:** vsak otrok napiše na list, kaj je edinstveno pri njem, nato iz tega naredijo "galerijo izvirnikov".

3. SKUPINA: 7.–9. razred

Cilj: Najstniki razumejo, da je svetost mogoča tudi v sodobnem, tehnološkem svetu, ter jih spodbudi k osebnemu odnosu z Jezusom.

Namen: Najstniki se zavedo, da je svetost povezana z osebnim odnosom z Jezusom, ki ga postavimo na prvo mesto v življenju. Carlo je zgled, kako tudi v digitalnem in sodobnem svetu živeti pristno vero, pomagati drugim ter uporabljati tehnologijo za dobro. Povabljeni so, da razmislijo o svojem »digitalnem življenju« in kako ga usmeriti k Bogu.

Svetopisemski odlomek

Jn 15,13 — *"Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da kdo dá svoje življenje za svoje prijatelje."*

Zgodba – obnovi jo lahko katehist in doda poudarke, ki se mu zdijo pomembni in primerni za starostno skupino. Predlog:

- Carlo je živel v svetu računalnikov, interneta in videoiger, a je znal postaviti Jezusa na prvo mesto.
- Imel je izostren čut za pravičnost, branil je šibkejše in se izogibal opravljanju.
- Uporabil je tehnologijo za dobro – spletno razstavo o evharističnih čudežih, ki jo lahko gledamo še danes.
- Njegov zgled kaže, da lahko tudi mi uporabljamo družbena omrežja in tehnologijo na način, ki vodi k dobremu.

Pogovor

- Kako ti uporabljaš internet? Kaj bi Carlo rekel o tvojem "digitalnem življenju"?
- Kaj pomeni "postaviti Jezusa na prvo mesto" v vsakdanjem urniku?
- Katere so "kopije" v današnjem svetu, ki nas odvrčajo od izvirnosti?

Dejavnost

- **Digitalni izziv:** skupine pripravijo kratko igro o Carlu Acutisu, ki bi jo lahko zaigrali in posneli, da bi bila mogoča tudi delitev na socialnih omrežjih.
- **Evharistična pot:** organizirajte kratek molitveni obisk cerkve ali adoracije, ob katerem vsak prejme listek z mislijo Carla.

Skupna ideja za vse starosti

- Če je možno, pripravite **mini razstavo njegovih fotografij in citatov** v katehetski učilnici ali cerkvi.
- Za vse skupine lahko naredite **nalepke ali kartončke** z njegovo podobo in enim njegovim stavkom kot spomin.
- Katehezo zaključite s kakšno mislijo sv. Karla Akutisa in priprošnjo, da posreduje za vas pri Bogu.